

Sygn. akt II CSK 389/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie ze skargi L. P.

przy uczestnictwie H. S., J. R. ,

S. R., M. P., M. K.,

H. P. i S. Z.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem

Sądu Okręgowego w P. z dnia 19 listopada 2003 r., sygn. akt IV Ca (...),

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej skarżącego L. P.

od postanowienia Sądu Okręgowego w P.

z dnia 27 maja 2015 r., sygn. akt Ca (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w P.
adwokatowi H. Ż. S. tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu
L.P. w postępowaniu kasacyjnym kwotę 225 (dwieście
dwadzieścia pięć) złotych powiększoną o należny podatek VAT.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący opiera wniosek o przyjęcie skargi na występowaniu zagadnienia prawnego sprowadzającego się do oceny, czy choroba psychiczna uczestnika może być uzasadnioną przyczyną nieważności postępowania. Ponadto wskazuje, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Stanowiska strony skarżącej nie sposób jednak podzielić. Sam fakt choroby psychicznej skarżącego nie może decydować o ocenie, czy w sprawie doszło do nieważności postępowania; niezbędna jest tu ocena całokształtu zachowań i działań sądu i uczestnika. Tymczasem analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że skarżący działał w toku całego postępowania aktywnie i bronił swych praw. Nie można uznać, że doszło więc do pozbawienia go możliwości działania. Skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej wskazuje co prawda, że sąd nie udzielił mu niezbędnych wskazań i pouczeń, nie podnosi jednak w ramach podstaw kasacyjnych zarzutu naruszenia jakiegokolwiek przepisu, z którego w jego ocenie miałyby wynikać obowiązki takich pouczeń.

Analiza całokształtu skargi nie prowadzi także do wniosku, że jest ona oczywiście uzasadniona.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

Sąd Najwyższy przyznał pełnomocnik skarżącej zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu na podstawie § 6 pkt 3 w zw. z § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 22 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002, Nr 163, poz. 1348 ze zm.). Sąd Najwyższy dla potrzeb przyznanego wynagrodzenia przyjął wartość przedmiotu sprawy na kwotę 2000 zł, gdyż taka została wskazana

we wniosku o stwierdzenie zasiedzenia w postępowaniu, którego dotyczy skarga o wznowienie. Nie uwzględnił zaś wskazanej w skardze kasacyjnej wartości przedmiotu zaskarżenia w kwocie 85.000 zł uznając, zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem, że wartość przedmiotu zaskarżenia skargą o wznowienie postępowania, nie może być wyższa od wartości przedmiotu sporu w sprawie, której dotyczy (por. postanowienie SN z 27 stycznia 2005 r., V CZ 171/04, Biuletyn SN 2005 r., nr 4, poz. 16).

aj